

Yazma Refleksi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Ağustos 2019

Üstü kapalı olup olmaması değil önem arz eden aslında ortadaki durağanlığın bir ivme kazanıp kazanmayacağıının belli olmadığı tıpkı hayat gibi: bazen ritmik bir iç çekiş bazen yaşların sağanağı bazense yaşantımızda saklı detayları içimize akıttığımız tıpkı eşliğinde yaşların saklanmış gerçekler gibi.

Gerçekler ve de gerekçeleri aslında kimsenin umurunda olmayan bazen düşüp de yere kalkmanın imkânsız olduğuna inandırıp da kendimizi, aniden yürümeyi deneyip de koşmayı dahi başardığımız.

Çok farklı açıları var acıların: bazen çok dik bir açı aslında acının ve de açılarının yer değiştirdiği.

Kimi zaman bir üçgene denk düştüğümüz.

Bazen bir yamuk ve genelde fasit bir daireyi arşınladığımız ve işte duyguların özgürlüğüne kavuştuğu o an geldi yine.

Rüzgâr yönünü mü değiştirdi ne ve havanın nemini bile yok sayıp üşüyor işte tenimiz ve tinimiz.

Mağdur bir imge filan da aramıyorum ya da mağduriyetin neye denk düştüğünü ispat edip mağdur edebiyatının kıyılarında dolaşmıyorum çünkü biliyorum benzemediğimi hatta ve hatta kendime bile benzemediğim resmin geneline bakıp da günüm günümle benzerlik taşımazken.

Taşkın bir ırmak gibi bazense suyu çekilmiş.

Belki çok derinlerde yüzdüğüm bir sabahın ertesinde sığ bir düşünceye dahi sıcak yaklaşırken ve işte kendimle çeliştığım sonra da barış çubuğunu yakmak adına kendimle uzlaşa sağlamak adına daha sakin düşünmeye yine kendimi zorlarken.

Ne de olsa telaşlı ve panik yapımla günü farklı kılabilirim bir saat uzaklığındaki dününden ya da yarınlar çok farklı bir göz ile b/akabiliyorum ne zamanki umudu elden bırakmasam.

Özet geçmek filan da değil amacım yoksa tek cümle ile noktayı koyarım metnin tümüne tıpkı hayatın kaç madalyona denk geldiğini çözememken ben hala tüm şeffaflığımı sabit kılıp da kendime kendimi farklı farklı sunarken.

İnsan hali ne de olsa... Demek asla haddim değil ne de olsa kimi zaman bir insandan çok öte algılayabiliyorum: kâh kendi iç dünyamı kâh soytarı suretlerde asla alıngan olmayan bir yapıya denk

düşüp de insanlar bir şekilde sivrilmeyi m/eziyet bilirken ne de olsa farklı algıların farklı supapları her b/ akış ve her dalış.

Mağdur bir gölgeyi oynayan şu kadın mesela ya da dünyanın en alingan insanı iken içimde resmettiğim o küçük kız çocuğu belli ki bir eğilim belli ki eğitimin de sonucu her farkındalık ve sonucunu alamadığımız her faaliyet ya da hayal kırıklığına uğrayıp gerisin geri kaçtığımız insanlar ve günümüz dünyası.

Belki bir aldatı.

Yoksa çalıntı bir mimari mi içimizdeki peyzajın imzası iken duygular?

Aşkın hatırına yoldan çıkmak ya da çıkmamak adına aşkı içinde yaşayıp bunu farklı duygularla eşleştirip hayatı yaşanır kılmak: merhamet gibi ve gizli bir izdivaç şakıyan aşkın coşkusuna kapılıp evrenin sunumunda kendimiz de bir alıntı mahiyetinde hayatı aşka banmak sonra da rahmetin sağanağında kendimizi keşfetmek hele ki bir ömür hala net bir açıklama getiremediğimiz bu ulvi coşkuyu nasıl da vasat bir duygu ile tanımlama imkânının asla olmadığı.

Muhatabımız ne ise... kim ile değil de aslında muhatabımız olsa bile sessizce yaşamak duyguları ve içimize hapsedmek tüm sevdiğimiz insanları...

Sakın kimse buna hastalıklı bir tanımlama sunmasın ne de olsa hidayetın basamaklarını tırmanıyoruz sessizce sevdiğimiz insanlar sayesinde tüm ulvi duyguları hassas terazide tartıp de İlahi Aşka yelken açtığımız ve elbette şifre içimizdeki kolektif var oluş dürtüsü ile dokunabilmek aslında her yüreğe ve saklı tuttuğumuz tüm iyi niyeti ve hassasiyeti koruyup kollayarak kendi hikayemizin kahramanı olduğumuzu unutup yeni kahramanlar yaratıp başka hikayeler yazdığımız...

Coşkunun hâsılı.

Konu eğer ki sevmek. Bir de yazmakla aklımızı bozmuşken ve çılgınlığın had safhada olduğu o manevi doyum... Ne parayla ne maddiyatla ölçülebilen ve ruhumuzun sıradanlığını sonlandırıp sıra dışı bir olguyu sahiplenmek ve de nasiplenmek yine yüce Rabbin bahşettiği o mucize ile çetrefilli tüm gölgelerin uzağında masum kalabilmek adına içten gelen bir var olma kaygısı belki de kimi tarafından savaş/ mücadele addedilen gelin görün ki; bu, tamamıyla benliğimizi korumak ve kodlamak adına farkında olmadan gelişen bir dürtü işte.

Yazmanın hicvi hele ki nüktedanlığı ve coşkunun azman dalgalarında aslında sevgiyi ilahlaştıran ve umudu da körükleyen bir başkaldırı elbette hayatın yolunda gitmeyen hangi bölgesi ise kazımak ve çıkarmak o habis uru sonra da bizi iyileştiren bir sağaltım kaygısı ile insan olmanın gerekliliği ve de sunumu ile bizzat nail olmak mutluluğa ve huzura üstelik kayıtsız şartsız.

Bir ön söz gerekirse bu yazıya... ya da bir dip not:

O zaman demeliyim ki tüm içtenliğimle:

Ben yarınlarımı ve umudumu bu yazma refleksi ile saklı ve muteber kılıyorum belki de asırlarca yazsam bile doyamayacağım bir açlık tıpkı bir ömür hayatımı çarçur etmenin ertesinde nail olduğum bir vazife bir guru ve de bu yazma aşkım benim en büyük yaşam ve gurur kaynağım iken...

İyi ki varsınız, sevgili dostlarım...